

fru Lissa Mathiasen gjorde. Finansudvalgets arbejde med at sige ja til aktstykker er jo en proces, som foregår lang tid efter, at man har haft den politiske diskussion om, hvor man skal finde pengene, og hvordan de forskellige opgaver skal finansieres og prioriteres. Det har ikke en pind at gøre med, at man i Finansudvalget får et aktstykke, som stort set alle stemmer for, fordi man kan se, det er en nødvendighed, at pengene skal bruges, og at samfundet skal køre videre, så jeg mener, det simpelt hen bare er et forsøg på at dække over egne fejl og dårligdomme, når man drager Finansudvalgets arbejde ind i diskussionen her i dag.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Af gode grunde sidder jeg jo ikke i Finansudvalget i dag, men jeg kan sige til hr. Per Dalgaard, at min reference til fru Lissa Mathiasen gik sådan set mere på de møder, der var i den gamle forligskreds, og de diskussioner, der har været om, hvordan man skulle løse problemerne. Men det blev misforstået, og derfor begyndte man at diskutere Finansudvalget, og det ligger jo uden for mit område at sige, hvad der bliver sagt på de møder.

Jeg kan selvfølgelig konstatere, hvem der støtter aktstykkerne – det er én ting – men hr. Per Dalgaard har fuldstændig ret i, at når det kommer til stykket, er det jo et spørgsmål om, hvem der vil være med til også at bære den sure del. Alle vil gerne bruge penge. Der er jo mange partier, der godt kan stemme for finansloven ved tredjebehandlingen, men lystigt går ud og kritiserer alle de ting, der har fået finansloven til at hænge sammen. Sådan er verden, og derfor er det nemmere at være i opposition end i regering. Det ved vi, og det synes jeg ikke vi skal bruge lang tid at tærskle langhalm på i dag, for sådan har politik altid været.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Per Dalgaard? (*Ophold*). Så siger vi tak til ministeren, og så er det ordføreren for forespørgslerne.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med at takke for debatten. Jeg synes faktisk, den har været nyttig, jeg synes, den har været rigtig god, og ikke mindst synes jeg, den er blevet god her på det seneste, fordi jeg synes at kunne fornemme – og det tror jeg

også andre kan – at der dog også er en grad af bekymring at spore hos justitsministeren.

Men jeg vil også godt sige, at jeg ikke kan falde helt i svime over debatten. Nok har den været god, men jeg må omvendt konstatere, at den desværre ikke har ændret på tingenes tilstand. Det er ikke sådan, at vi i dag har hørt en minister erkende, at det, man har gjort, ikke er godt nok, og at man er parat til at lave det om. Set i den sammenhæng kunne den godt have været bedre.

Jeg tror, ministeren har misforstået meget, både af det, jeg sagde i min tale, og af det, vi har reageret på undervejs. Vi har aldrig påstået, at regeringen og justitsministeren ikke har gjort noget. Nej, det, vi påstår, og det, vi bliver ved med at påstå, er, at man fra justitsministerens og regeringens side ikke forholder sig til tingenes tilstand. Man kommer løbende bagefter og siger: Hovsa, her er for resten noget, som vi kan se er gået rigtig skidt, og det må vi rette op på. Men hovsaløsninger og noget, der efterfølgende skal følges yderligere op på, bliver aldrig nær så godt, som hvis man tager tingene i opløbet.

Jeg vil godt illustrere det, for det lyder, som om ministeren helt har glemt det. I foråret 2002 fik vi nogle alarmerende meldinger fra kriminalforsorgen, som gik på, at tilgangen var ved at vælte dem over ende, og da vi fik en analyse fra kriminalforsorgen i juli 2002, viste den også noget meget alarmerende. Jeg erindrer tydeligt – og det burde justitsministeren også gøre – at der kom en pressemeddelelse fra justitsministeren på baggrund af den analyse, men den meddelelse sagde: Her går det godt, fru kammerherreinde.

Kl. 14.40

Så havde vi et samråd i Retsudvalget. Ministeren sagde stadig, at det gik godt, men vi var nogle stykker, der var meget bekymrede, og på baggrund af analysen fra kriminalforsorgen efterlyste vi et reelt bud set i forhold til, hvordan tingene havde udviklet sig i kriminalforsorgen i foråret og sommeren 2002. Hvis vi skulle løse de problemer, vi kunne se her og nu, med det indtag, der var, og med de forventninger, vi havde, skulle der etableres 400 nye pladser, men hvad var ministerens svar, da vi fik det? Man vurderede, at 100 var nok.

Vi nåede ikke længere end til maj året efter, altså 2003, før vi igen havde en lang diskussion, hvor vi faktisk sagde sammen med den øvrige del af oppositionen: Det her går så galt, at vi er nødt til at lave en ny flerårsaftale. Lad os få den